

záchranná stanica

MEDVEĎ

MIŠO

Zuzana Štelbaská

Ilustrovala Lucia Zednikovičová

Albatros

Záchranná stanica

Medveď Mišo

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Zuzana Štelbaská

Záchranná stanica: Medveď Mišo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**MEDVEĎ
MIŠO**

záchranná stanica

MEDVEĎ MIŠO

podľa skutočnej udalosti

Zuzana Štelbaská

Ilustrovala Lucia Zednikovičová

Albatros

Z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

Text © Zuzana Štelbaská, 2022

Illustrations © Lucia Zednikovičová, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN tišténé verze 978-80-566-2913-0

ISBN e-knihy 978-80-566-2996-3 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2997-0 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-2995-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Všade samé medviedatá

Lula stála v triede pred tabuľou a hrýzla si do spodnej pery. Učiteľ ju vyvolal, akurát keď sa jediný raz stalo, že nemala hotový projekt.

„Inokedy sa tu nadrapuješ a teraz si ticho,“ vyrýval do nej učiteľ Strapko. Nemal Lulu vôbec v láske. Nie raz ho nachytala, že o látke vie menej ako ona. Látku šiestackej biológie mala v malíčku. Už dávno čítala knihy zoológie pre vysokoškolákov. Bývala totiž na záchranej stanici pre divé zvieratá. Odmalička vyrastala medzi lesnými obyvateľmi každého druhu. Svoj život si už bez nich nevedela predstaviť. Pán Strapko, namiesto toho, aby bol na žiačku hrdý, dusil ju pri každej príležitosti. „Kde je projekt, pýtam sa?“ A zaťukal perom po stole.

„Prepáčte, nestihla som,“ priznala čestne Lula. „No o chránených živočíchoch viem všetko,“ pokračovala rýchlo, „poviem to aj bez prípravy.“

„To ma nezaujíma,“ dvihol učiteľ nos. Zaveril šancu dať Lule príučku. „Mala si na to celý víkend. Nespravila si si domácu úlohu. Sadnúť. Päť.“

„To je nespravodlivé,“ vyhrkla Lula.

„A ešte ti aj naparím poznámku!“ vykrikol učiteľ a buchol rukou po stole.

Celá trieda zízala na nepríjemnú situáciu. Nikdy sa neozval, aby Lule pomohol. Dievča nepohnute stálo pred tabuľou. Pozeralo sa učiteľovi priamo do očí. Dúfalo, že mu dôjde, ako veľmi jej krivdí.

„Pán učiteľ, mohla by som...“ pokúsila sa o poslednú záchranu.

„Povedal som, že si máš sadnúť,“ precedil pán Strapko pomedzi zuby.

Kým Lula došla k svojmu miestu, v elektronickom systéme sa objavila poznámka o jej drzom správaní. O sekundu k nej pribudla Lulina prvá päťka v živote.

Boli až dva dôvody, prečo si Lula nestihla urobiť úlohu. Dokopy mali osem nôh a hnedé kožuchy.

„Veziem dve osirelé medved'atá,“ hlásil do telefónu Maco, Lulin otec a šéf záchranej stanice. „Budeme doma tak o dve hodiny.“

Lula sa okamžite pustila do prípravy parádneho peľechu.

„Teraz niet času na vyčáčkane postielky,“ naháňala ju mama Andrea, ktorá bola v stanici hlavnou ošetrovatel'kou mláďat. Všetko odhrnula nabok a začala chystať lekárske pomôcky. „Sú veľmi malinké. Oco vravel, že môžu mať len niekoľko týždňov. Zavolaj Tomiho, nech letí po veterinára,“ nakázala mama a Lula ihneď zháňala mladšieho brata. Bol najrýchlejším bežcom v okolí. Lula mu vysvetlila, čo má urobiť. Pískol na Akima, ich belgického ovčiaka, a už o minútu bok po boku uháňali krížom cez Zázrivú. „Maličká budú okamžite potrebovať infúzie,“ pokračovala mama. „Daj sterilizovať fľaše a prichystaj mlieko. Ja pripravím vyšetrovňu.“

V záchranej stanici v Zázrivej odchovali už sedem medvedích mláďat. Lula presne vedela, koľko práce je pred nimi. Všetci boli v pohybe. Každý vedel, čo má robiť.

Len čo Maco pristavil pred stanicou auto, vyložil z neho drobučkých huňatých súrodencov. Medvieďatá mrnčali a plakali za mamou, nevedeli spať, boli neustále hladné a štípali ich ričky. Andrea s Lulou tri dni nevyšli z vyšetrovne. V takých chvíľach Lula zabúdala na celý svet. Najdôležitejšia bola pre ňu záchrana mláďat. Maco s Tomim zatiaľ prevzali starostlivosť o ostatné zvieratá na stanici.

V pondelok ráno budil Tomi Lulu, ale bezúspešne. Bola taká utahaná, že nepomohlo, ani keď jej skočil na posteľ. Dokonca ju neprebral ani Akim. Stiahol z nej perinu a na Tomiho popud začal bláznivo štekať.

„Luuulaaa!“ kričal jej brat do ucha. „Vstááávaaaj!
Musíme ísť do školy!“

„Hmmm, pfgfhs,“ odfúkla Lula a otočila sa
na druhý bok.

„Lula, rýchlo, hore sa,“ vtrhol do izby Maco.
Dievča sa okamžite posadilo. Šúchalo si oči a od-
hňalo si vlasy z tváre.

„Čo je s medvedmi?“ spýtala sa.

„Sú v poriadku, mama je pri nich,“ ubezpečil
ju. „Ale mám otázku,“ prisadol si k nej na posteľ
a chytil ju za ruky. „Musím na niekoľko dní odísť.
Zvládla by si sa sama postarať o medvedie mláďa?“

„Ale veď ich máme dve,“ pozrela sa Lula nechá-
pavo na oca. „Hádam len jedno cez noc...“

„Veď vravím, že sú obe v poriadku,“ skočil jej
do reči. „No pribudne nám ešte jedno.“

„Čože?!“ vyhrkol Tomi. Tlapol si dlaňou po čele
a skríkol: „Ďalší medved' v dome? Mňa picne!“

Rozčúlený Tatranec

Biológiu mala Lula v pondelok poslednú hodinu. Po zazvonení vystrelila z triedy a upaľovala domov. Nebola ani na obede. Po tom, čo jej pán Strapko naporil guľu a poznámku, vôbec nemala chuť jesť. Tomi dobiedzal, aby mu prezradila, čo sa jej stalo.

„Slúb mi, že to nepovieš našim. Pochybujem, že budú teraz kontrolovať školskú aplikáciu,“ vzdychla si.

„Ty si dostala zlú známku?“ vyleštil na ňu oči. „Veď ani neviem, či si vôbec niekedy dostala dvojku.“

„Ale dostala,“ postrapatila mu vlasy Lula. „Lenže dnes som to mala za päť.“

„Hííí,“ zhíkol Tomi. „A z čoho?“

„Veď práve to, bráško,“ zvolala Lula. „Z bioly! Strapko mi neuznal, že som nestihla napísať pro-

jekt o chránených živočíchoch. A nedovolil mi odpovedať.“

„Ten Trapko ťa fakt neznáša,“ pokrútil hlavou Tomi. „Čo budeš robiť?“

„Ja? Budem sa na rozdiel od neho naozaj starať o chránené živočích,“ štuchla Tomiho a spoločne sa rozbehli domov.

Doma našla Lula mamu pri medvedích súrodencoch. Po víkende už vedeli, že sú to braček a sestrička. Dostali mená Naša a Ivan.

„Ako sa majú hladoši?“ vyzvedala Lula. Tašku hodila do kúta, umyla si ruky a kľakla si na zem k mame. Práve ich krmila. Ivan hltavo pil z fľaše, no Našu každú chvíľu čosi vyrušilo. Nevedela sa poriadne napiť a Andrei chýbala tretia ruka, aby Našu utešila. „Ukáž, pomôžem ti,“ vzala Lula Nasťinu fľašu a položila si mláďa do lona. Len čo Naša pocítila objatie, upokojila sa a začala poriadne piť. „Celý deň som na vás myslela,“ prihovárala sa Lula huňatým gulôčkam.

„Čo bolo v škole?“ spýtala sa mama. Lula sa na chvíľu zarazila. Šibla okom po mame, či ju náhodou neskúša. Možno už o tej guli vie a čaká, že sa Lula

prizná sama. Mama však mala plno práce s Ivanom a zdalo sa, že okrem medvediat na nič iné nemyslí.

„Pohoda,“ šplechla Lula. „Akurát bol hnusný obed,“ odvieďla pozornosť k inej téme. „Nedalo sa to jesť. Máme niečo doma?“

„Iba čo si nájdeš v chladničke a... Júúúj,“ zvolala mama, „ty bordelár,“ vyhrešila nežne Ivana, ktorý vycucal všetko mlieko z fľaše a dožadoval sa duple. Mokrú bielu papuľku si celú obtrel o Andreu, a ako-by to nestačilo, ešte jej aj ocikal tepláky.